

İŞÇİNİN GÜVENİNİ KAZANMAK KOLAY MI SANIYORSUNUZ?

Aydınlık Gazetesi, 11 Eylül 2018

Yıldırım Koç

Bir insanın güvenini, desteğini, öncülüğünü kazanmak kolay mı sanıyorsunuz?

Türkiye’de gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70’i işçi ve memur. Ayrıca 6 milyon dolaylarında işsiz, yani işçi olmaya çalışan insan var. Bunlar işçi sınıfımızı oluşturuyor. Bu insanların güvenini, desteğini ve öncülüğünü kazanmadan hiçbir siyasal başarı elde edemezsiniz.

Bir siyasi parti, işçinin güvenini, desteğini ve öncülüğünü nasıl kazanabilir?

Biz doğru tespitler yapsak ve doğru öneriler getirsek, bize güvenmezler mi, bizi desteklemezler mi?

Hayır. Hiç böyle bir hayal kurmayın.

Eylemlerine gitsek, onları övsek, haberlerini televizyonumuzda ve gazetemizde yayınlarsak, bize güvenmezler mi?

Hayır. Bu iş bu kadar kolay değil.

Kendinizi işçinin yerine koyun.

SİZ OLSANIZ NASIL GÜVENİRSİNİZ

Birine güvenmek, birine destek vermek kolay mı! Hele birinin öncülüğünü kabul etmek, onun önerdiği yoldan yürümek, risk almak!

Belki sırtında yumurta küfesi olmayan, geçim derdi bulunmayan, henüz hayatın sillelerini yiye yiye olgunlaşmamış bir genç için birine güvenmek kolaydır. Ancak tüm hayatı boyunca güvencesiz ve kaygan bir zeminde ekmek kavgasına girmiş biri için, bu iş kolay değildir.

İşçiyi anlayın. İşçi, geçimini işgücü satışıyla elde ettiği ücret sayesinde sürdürebilen insandır. Kıyıda köşede birikmiş parası olan işçi sayısı azdır. Tam tersine, büyük çoğunluğunun ödenecek kredi kartı borcu veya tüketici kredisi taksidi vardır.

Bu insan, çok doğal olarak, son derece ihtiyatlıdır; gerçekçidir. Mecbur kalmadıkça, hayat onu çaresiz bırakmadıkça risk almaz.

İşçinin güvenini ve desteğini istiyorsanız, önce işçiyi idealize etmeyeceksiniz; ki hayal kırıklığına uğramayın. Kafanızda idealize edilmiş bir “işçi sınıfı mensubu” varsa, yandınız.

İŞÇİYİ HAYAT EĞİTİR

İşçi sınıfını idealize edip işçilerle bağ kurmaya kalkarsanız, komik duruma düşersiniz. İşçi, kapitalist düzenin ürünüdür. Henüz mücadeleye girmemişse, kaçınılmaz olarak, önce kendi çıkarlarını, kendi geçimini düşünür. Mücadeleye girmemiş işçi, doğal olarak bencildir. Ancak hayat onu zorladığında, başka çaresi kalmadığında kendi sınıf kardeşlerini önemser ve mücadeleye girdikçe de kişiliğinde kapitalizmin yarattığı olumsuzluklardan arınmaya başlar.

İşçinin güvenini kazanacaksanız, işçinin sorunlarını bileceksiniz. Bu da, ne yazık ki, vahiy yoluyla olmuyor. Oturup çalışacaksınız, öğreneceksiniz. Gelişmeleri izleyeceksiniz. İşçinin somut sorununu işçiden daha iyi bileceksiniz ki, size güvensin.

Ayrıca bir partili, herşeyi bilen bir öğretmeni tavrıyla da hareket etmemelidir. İşçiyi hiç dinlemeden akıl öğretmeye çalışanlar büyük tepki çeker. Hele büyük büyük lafları makineli tüfek gibi birbiri ardına sıralayıp işçilere “sınıf bilinci” verdiğini zannetmek kadar büyük yanlış olamaz. Siz işçiye sınıf bilinci filan veremezsiniz. İşçi, yaşadığı sıkıntılarda diğer seçenekleri tek tek tükettikten sonra, ait olduğu sınıfın bilincine varır, sınıf kimliğini öne çıkarır. “Sınıf bilinci” dışarıdan götürülmez; kapitalizmin yarattığı sorunlar arttıkça kendiliğinden gelişir. “Siyasal bilinç” dışarıdan götürülür; onu da götürmesini bilirsiniz.

Türkiye’de ekonomik kriz derinleştikçe işçilerin günlük sorunları hızla daha da artıyor. Bunların çözümü de sınıf mücadelesinden geçiyor. İşçinin yaklaşık yüzde 90’ı sendikasız. Sendikalı yüzde 10’luk bölümün büyük kısmı da sendikalarından hiçbirşey öğrenmiyor. Halbuki mevzuata ve sendikal mücadeleye ilişkin çok basit bazı bilgiler bile bazı sorunları çözebiliyor.

Bir siyasi parti, işçinin işine yararsa, zaman içinde güven ve destek sağlayabilir ve işçiler onun lafını ciddiye alıp dinlerler. Kimse, en basit işçi konularını bile bilmeden kurtarıcılık taslayanı ciddiye almaz.